

Fr. Ločniškar:

Nocoj, nocoj . . .

*Nocoj, nocoj
je sveta noč
in vse tako je
kot nekoč.*

*V koticu vsakem
Bellehem
in božje Dete
spava v njem.*

*Okrog pastirci
čujejo,
Rešnika se
radujejo.*

*Glasi se pesem
iz višin:
»Zdaj rojen vam je
božji Sin.*

*Prinaša sreče vam,
miru.
O slava večnemu
Bogul«*

*Prijazno zvezde
sijejo,
tolažbo v srca
lijejo.*

A. Č.:

»Pa jaz, ki sem bil zraven!«

(Flamska pripovedka o ponosnem osliču.)

Jezušček je ležal v hlevu. Ves svetonocni sij je preminil, angelci so se vrnili v nebesa, pastirji so poiskali staje. Preden je sveta Družina zapustila zasilno prenočišče, je sveti Jožef še potrepljal voliča in osliča po vratu. Ostala sta sedaj sama v hlevu. Vol se ozre na osliča pa pravi: »Ti prijatelj, jaz grem na polje orat.« Poiskal je svojega gospodarja in mu pomagal pri delu kakor poprej. Osel pa je godrnjal sam pri sebi: »Kaj? Orat da bi šel? ... Pa zdaj po vsem tem, kar se je tu zgodilo? Ne boš!« Vstane in gre ponosno naprej držeč ušesa pokonci kakor dve sveči. Če so ga ljudje srečavali, je zatrobil samozavestno svoj »i-a«, kakor bi hotel reči: Poslušajte, ljudje božji! Jaz sem bil zraven v Betlehemu. Zvezda je z enim žarkom zadela tudi mene, angeli so nebeško lepo prepevali; kralj je stal poleg mene, sv. Jožef mi je donasal krme; sveta Devica je bila ljubezniva do mene in Dete Jezus me je božal! I-a, i-a. Bil sem zraven v Betlehemu! Občudujte me!

Ljudje so se spogledovali in si mislili: »Osel je neumen; in če osel nori, je dvakrat norec.«

Če je pa naš osliček srečal drugega osla, ki je bil vprežen v voz, ali pa je delal na njivi, je pomagal z ušesi in sočutno pristavil: »Kako trapast osel... Pa kaj čemo; ga pač ni bilo v Betlehemu.«

Nekoč pa opazi od daleč tovariša voliča, ki je pridno vlekel plug na njivi. Pomigne mu s šilastimi ušesi, češ, ubogi tovariš! Kakor da bi ne bil zraven v Betlehemu! Kako se peha, namesto da bi stanu primerno živel!

Pa je koracal dalje z ostro stoječimi ušesi in od časa do časa zatrobil: »I-a, i-a! jaz sem pa bil zraven. Ali me nič ne občudujete?«

Toda sama hoja tudi utruji, želodec pa zahteva svoj davek. In če je osel lačen, je dvakrat lačen. Pomulil je nekaj suhe trave ob poti; privoščiti si je hotel tudi par grižljajev sladke detelje. Pa kaj, ko ga je brž opazil gospodar njive in nagnal z udrihanjem po rebrih. Brzih nog je z odkuril in tröbil ne več »i-a«, ampak »a-i«, »a-i.«

Ko se je zavedel svojega grešnega dejanja, pride mimo njive, kjer je bila posejana koruza. Kar sline so se mu pocedile. Urno stegne svoj požrešni jezik in šapne parkrat po mehkem zelenju koruznih steblic. Pa, o joj! Kakor bi bil potres, tako je nekaj zadelo njegovo hrbtišče. Ko se ozre, vidi starko z močno gorjačo v roki, obenem pa čuje neprijetno in zadirčno golčanje: »Ali se mi ne pobereš takoj izpred oči, ti grdi požeruh!«

Tako se je potikal naš osliček okrog brez doma, brez ovsar, brez kornice in detelje, preganjan in tepen, zaničevan in zmcrjan. Čedalje bolj mršav je postajal.

Pa kmalu spet naleti na svojem potovanju na starega znanca volička, ki je vlekel plug na njivi. »Kako ti je že kaj, prijatelj?« ga nagovori vol.

»Dobro,« je lagal osel.

»Pa lahko vsakdo prešteje rebra tvojega izsušenega ogrodja,« se namuzne voliček.

»Nekaj časa sem se zdravil z vodo,« nadaljuje lažnivo; kajti, če se osel laže, se laže dvakrat.

Kmetič požene vola, češ, kaj se boš ukvarjal s to mršavo parol!

Osel pa gre svojo pot dalje. Na večer se zlekne ob kupu kamenja na tla, da bi se odpočil v luninem svitu. Z vso resnostjo se zatopi v svojo usodo, saj se je bil prepričal, da je vol vendarle na boljšem kot on. Kaj, če bi odložil svoj ponos, ki sliči že napuhu, in bi si zopet s poštenim delom ohranjal življenje! Objokoval je svoje brezdelno postopanje in bridke solze so mu stopile v oči — dobremu osliču. V tem pa zasliši prav blizu človeški glas, nežno govorjenje ženske osebe. Prisluhne in ujame naslednje besede: »O, ko bi imela sedaj-le onega osliča iz Betlehema!« »Pa res. Potem bi se pa že dalo potovati,« pristavi moška oseba.

Osliču se zdi, da so mu ti glasovi že znani. Žena se oglasi: »Pa, kakor je Bogu po volji!« »Povsod in v vsem naj se zgodi božja volja!« pritrdi moška beseda.

Osel je bil sedaj prepričan, da se ne moti. Brž vstane, se približa in predstavi: »Jaz sem oslič iz Betlehema.«

»Dobrodošel,« ga nagovori sveti Jožef. »Na begu smo in namenjeni v Egipt. Pomoč tvoja bi nam zdaj prav na hvalo prišla.«

Osel naj bi torej spremljal sveto Družino doli v Egipt. Kar srečnega se je štel; in če je osel srečen, je dvakrat srečen. Z Marijo, ki je sedela na njegovem hrbtišču in držala Jezuščka v naročju, je ponosno koracil naprej; ob strani je hodil kot voditelj sveti Jožef. Sonce je pošteno grelo, prah se je dvigal, a kaj zato! Dosegel je zopet častno službo pa imel tudi hrane za silo. Če ga je vročina zdelovala, se je tolažil: »Pa naj bo nekoliko pokore za prejšnji napuh!«

Končno so priromali v Egipt. Sveta Družina je dobila tam skromno hišico pa nekoliko zemljišča, osliček pa zaposlitev za ves dan: Zjutraj je šel otovorjen z vrči do studenca, čez dan je donášal kurivo, vozil na njivo in z njive; od časa do časa si je dovolil tudi malo zabave z Jezuščkom, ki ga je ponesel na sprehod.

Prišel je čas vrnitve v Nazaret. Treba se je bilo pripraviti na dolgo, mukepolno, vročo in prašno pot skozi pustinjo. Pa je šlo vse po sreči. V Nazaretu vpraša Jožef: »No, osliček, kaj pa nameravaš zdaj? V revni hišici nimamo prostora zate; pa bi bila tudi trda za hrano!«

»Si bom že poiskal kako službo, da ne bom brez posla,« pravi osel. »Za enkrat pa se lepo zahvalim za vse, kar ste mi dobrega storili.«

Poslovi se in gre zamišljen na pot, da si čimprej zagotovi primerno službo. Pa ni bilo treba dolgo iskati. Še isti dan se pogodi z nekim krošnjarjem. Zdaj so se začeli za osliča trdi dnevi. Od jutra do večera vprežen v voz, malo piče, mnogo batin — tega ni bil vajen. Vendar pa le ni tožil, marveč vztrajal leta in leta s poudarkom: »Naj pa bo za moj nekdanji napuh!«

Po letih je prišel krošnjar radi dolgov na kant. Vse mu je bilo prodano z osličem vred. Kupec, neki trgovec z živino, pošlje osliča z drugo živino vred na pašo, da bi se nekoliko popravil, poredil in podebelil.

Čez nekaj dni pa prideta dva moža, ki sta kar meni nič tebi nič odvezala osliča in ga hotela odpeljati.

»Oho,« pravi trgovec. »Takole se pa nismo zmenili. Kdo pa vama je dovolil jemati mojo žival?«

»Gospod ga potrebuje,« sta rekla brez strahu tuja moža. — »Kdo pa sta vidva?« — »Apostola Jezusova.« — »Če tako, potem pa že dobro.« In pustil je, da sta odpeljala osliča.

Zdaj pa lahko uganemo, čemu je božji Odrešenik potreboval osliča... Bil je zadnjikrat na poti v Jeruzalem, ko je — kakor nam pove sveti evangelijski — slovesno jezdil na osliču, ko so ga ljudje na vso moč slavili in mu vzklikali »Hozana«. Lahko bi si bil izbral lepo in postavno živalico, pa je hotel poplačati skromnega, mršavega, starega osla, ker je tako dolgo in vdano delal pokoro za nekdanji napuh.

Napočil je veliki dan. Ves Jeruzalem in vsa okolica je bila pokonci — za Jezusov prihod. Sonce je s svojimi svetlimi žarki po svoje prispevalo, da bi bilo veličje tem sijajnejše. Starejši in otroci so imeli palmove in oljčne vejice v rokah. Ko se je prikazal Jezus, obdan od svojih zvestih učencev, sedeč na osliču, je zaorila množica: Hozana! in dvigala zelenje v pozdrav! Otroci so poskakovali od samega veselja in stlali cvetje na pot. Jezus je jezdil mirno in dostojanstveno mimo, dvigajoč roko k blagoslovu. Osliček je stopal umerjeno, skromno, s povešenimi ušesi. Veselila ga je vsa ta slava, toda prevzel se ni, dobro vedoč, da je vse češčenje namenjeno le Gospodu, ki ga je nosil.

Ko je bil sprevod pri kraju, je Jezus počehljal živalico in rekel: »Ljubi osliček, bodi zahvaljen! Imej na mislih nauk: Kdor se povišuje, bo ponižan; in kdor se ponižuje, bo povišan.«

In osliček si je dobro zapomnil to opozorilo; in če si osel kaj zapomni, si zapomni dvakrat.

O najgrši žabi.

(Iz češkega prevedel dr. Fr. Bradač.)

(Konec.)

Ne morem za to, da nisem lepó zelena, kakor je moja sestra regica, ki jo imajo ljudje tako radi, da jo imajo celó doma za oknom v banjici z vodo. Rodila sem se krastača in zato sem tako trebušasta in nerodna, kakor me vidiš. Tudi ne znam tako lepo skakati kakor moji bratci in sestre, zelene žabe. To je zato, ker imam zadnje noge le malo daljše od prednjih. In tako samo neokretno lezem po travi in po gredah. Grintava pa nisem, kakor si mislila o meni. Grbice na mojem hrbtu in nogah so bradavice — in takoj ti povem, zakaj sem z njimi pokrita. Zato da sem grša in da izločam iz njih, kadar mi preti nevarnost, spenjen in grdó smrdeč sok.